

**ΟΙ ΝΕΕΣ ΑΝΑΖΗΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ  
ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ  
ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΗΣ ΠΟΠ - ΑΡΤ ΣΤΟ ΚΛΙΜΑ  
ΤΩΝ ΤΥΠΩΝ ΤΟΥ ΣΟΥΡΡΕΑΛΙΣΜΟΥ**

Δέν είναι άγνωστες στους μελετητές και τὸ μεγάλο κοινὸ οἱ κάθε εἰδους ἀναζητήσεις τοῦ Γιώργου Ἰωάννου, ἐνὸς δημιουργοῦ ποὺ δὲν κουράζεται νὰ πειραματίζεται καὶ νὰ διευρύνει τὴ μορφοπλαστικὴ του γλῶσσα. Καὶ σὲ παλαιότερες προσπάθειές του, ἔργα ποὺ ἔχουν παρουσιαστῇ στὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικὸ, παρουσιάζεται τόσο ἀνατοχὸς τῶν γνωστῶν παραδοσιακῶν τύπων, ὅσο καὶ πάντα ἀνοιχτὸς στὶς νέες ἀναζητήσεις, αὐτὲς ποὺ ἀποβλέπουν νὰ ἐκφράσουν τὶς ἀνησυχίες καὶ τὴν προβληματικὴ τοῦ κόσμου μας. Ἡ οὐσιαστικὴ ἐπαφὴ του μὲ τὴν ἱστορικὴ πραγματικότητα καὶ τὴν κοινωνικὴ ζωὴ, ἀφετηρίες ποὺ πάντα θὰ τὸν φέρουν πολὺ νωρὶς στὴν κατεύθυνση τῶν κατακτήσεων τῆς Πὸπ Ἄρτ καὶ θὰ τὸν κάνουν ἓνα ἀπὸ τοὺς πιὸ σημαντικοὺς δημιουργοὺς τῆς στῆ χώρα μας. Στὴν κατεύθυνση αὐτὴ ὁ Γιώργος Ἰωάννου θὰ δώσει μιὰ ἐπιβλητικὴ σειρὰ ἀπὸ ἔργα στὰ ὁποῖα συνδυάζονται τὰ γνωστὰ στοιχεῖα τῆς, μὲ ἓνα πλῆθος ἀπὸ νέα καὶ προσωπικὰ χαρακτηριστικὰ ἱκανὰ νὰ ἐκφράσουν τὶς συναντήσεις του μὲ τὴ σύγχρονη πραγματικότητα. Οἱ τελευταῖες του προσπάθειες, ἔργα του ἀπὸ τὰ τελευταῖα χρόνια, ἀπὸ τὸ 1979 στὸ 1982 ἔρχονται νὰ μᾶς δείξουν ὅτι ὁ γνήσιος αὐτὸς καλλιτέχνης δὲν περιορίζεται στὶς κατακτημένους πιά θέσεις του. Περισσότερο νὰ παρουσιάσουν καὶ νέες ἀνησυχίες του, ποὺ τὸν ὑποχρεώνουν σὲ μιὰ χαρακτηριστικὴ διεύρυνση τῶν ἀναζητήσεών του, ποὺ πλουτίζει καὶ μὲ νέες ἐκφραστικὲς δυνατότητες τὴ μορφοπλαστικὴ του γλῶσσα.

Ἄν καὶ δὲν λείπουν καὶ ἀπὸ παλαιότερες προσπάθειες τοῦ Γιώργου Ἰωάννου σουρρεαλιστικὰ στοιχεῖα αὐτὰ ἔρχονται νὰ παίξουν πολὺ πιὸ σημαντικό ρόλο στὰ ἔργα του τῆς τελευταίας τριετίας. Ἔτσι μπορεῖ νὰ σημειώσῃ κανεὶς ὅτι τώρα ἔχουμε μιὰ ζωγραφικὴ στὴν ὁποία μὲ καθαρὰ προσωπικὸ τρόπο συνδυάζονται οἱ κατακτήσεις τῆς Πὸπ - Ἄρτ μὲ τὴν ἐλευθερίαν τῶν σουρρεαλιστικῶν διατυπώσεων, ποὺ καταλήγουν σὲ ἐξαιρετικὰ ἐκφραστικὰ ἀποτελέσματα. Μάλιστα αὐτὸ ποὺ κάνει ἰδιαίτερη ἐντύπωση στὰ τελευταῖα ἔργα εἶναι ἡ ἐπιβολὴ μιᾶς προσωπικῆς μορφοπλαστικῆς γλῶσσας, ποὺ διακρίνεται γιὰ τὴ σαφήνεια τῶν διηγηματικῶν τύπων καὶ πολὺ περισσότερο γιὰ τὸ πλῆθος τῶν κάθε κατηγορίας ὑπαινιγμῶν τῆς. Ἀκόμη διαπιστώνεται εὐκόλα ὅτι στὶς νέες προσπάθειες τοῦ Γιώργου Ἰωάννου ἔρχεται νὰ παίξῃ ἓνα πιὸ σημαντικό ρόλο ὁ χώρος ποὺ ἦταν σχετικὰ περιορισμένος στὰ ἔργα τῶν παλαιότερων του περιόδων. Στὰ πιὸ σημαντικὰ ἀπὸ τὰ τελευταῖα ἔργα τοῦ Γιώργου Ἰωάννου τὰ βασικὰ χαρακτηριστικὰ τῆς μορφοπλαστικῆς του γλῶσσας εἶναι μιὰ τυπικὰ σουρρεαλιστικὴ διάθεση μὲ θέματα ἀντιφατικὰ καὶ προβληματικὰ, ἐνεργητικὸν χώρο καὶ κάθε εἰδους ἀντιθέσεις, αἰνιγματικὰ στοιχεῖα καὶ γενικὰ ποιητικὴ ἀτμόσφαιρα. Στὰ μόνιμα σχεδὸν θέματα τῆς ζωγραφικῆς του, ὅπως παρουσιάζονται στὶς πιὸ χαρακτηριστικὲς του προσπάθειες, ἀνήκουν τὰ ἀρχαῖα ἀγάλματα καὶ τὰ περίεργα κακτοειδῆ φυτὰ, τὰ κλασικιστικὰ οἰκοδομήματα καὶ τὰ τραῖνα, τὰ παγῶνα, οἱ σιδηροδρομικοὶ σταθμοί, οἱ ἀνθρώπινες μορφὲς καὶ οἱ θεατρικὲς σκηνές, ὁ ἐνεργητικὸς χώρος καὶ ἡ συχνὰ αἰνιγματικὴ ἀτμόσφαιρα. Ὁ κόσμος ποὺ δίνουν πολλὰ ἀπὸ τὰ ἔργα αὐτὰ διακρίνεται γιὰ τὴ μόνιμη ἐπιβολὴ συμβολικῶν τύπων καὶ αἰνιγματικῶν χαρακτηριστικῶν, γιὰ τὸν πλοῦτο τῶν μορφῶν καὶ τὰ διακοσμητικὰ στοιχεῖα καὶ πολὺ περισσότερο γιὰ τὴν αἰνιγματικοποίησιν τοῦ συνόλου. Ὅτι διαπιστώνε-

ται εὐκόλα σὲ πολλὰς περιπτώσεις εἶναι ἡ προσπάθεια τοῦ καλλιτέχνη νὰ δώσει σύνολα στὰ ὁποῖα συνυπάρχουν καὶ συνεργάζονται τύποι καὶ χαρακτηριστικὰ ἀπὸ διάφορες ἐποχὲς καὶ διάφορες κατευθύνσεις καὶ στὰ ὁποῖα παρελθὸν καὶ παρὸν ἐμφανίζονται ἰσότιμα. Μὲ μορφὲς ντυμένες μὲ στολὲς διαφόρων ἐποχῶν καὶ ἀγάλματα ποὺ ὀργανώνουν τὸν χώρο, μὲ ἀντικείμενα ἄλλοτε ἀκαθόριστα καὶ ἄλλοτε προβληματικὰ, μὲ θέματα ἄλλοτε συμβολικὰ καὶ ἄλλοτε αἰνιγματικὰ δημιουργοῦνται ἐνότητες ποὺ ὑποβάλλουν μιὰ πολυδιάστατη πραγματικότητα. Ἰδιαίτερα φαίνεται νὰ βοηθεῖ τὸν καλλιτέχνη τὰ κλασικιστικὰ οἰκοδομήματα μὲ διάφορα πρόσωπα στὰ παράθυρα, τὰ σχηματοποιημένα δέντρα μὲ τὰ παράξενα λουλούδια, ὁ σὲ μερικὲς περιπτώσεις σκηνογραφικὸς χώρος καὶ τὸ πλῆθος τῶν παραπληρωματικῶν θεμάτων. Μιὰ σημαντικὴ ὁμάδα ἀπὸ τὰ ἔργα τῆς τελευταίας περιόδου ἔχουμε μ' αὐτὰ ποὺ δίνουν μιὰ ἀντιστροφὴ τῆς κανονικῆς θέσης τῶν θεμάτων ποὺ εἰκονίζονται, μιὰ μετάθεση τοῦ ἐσωτερικοῦ σὲ ἐξωτερικὸ καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ σὲ ἐσωτερικὸν χώρο. Αὐτὸ συνδυάζεται καὶ μὲ τὴν παράλληλη χρησιμοποίησιν τύπων ἀπὸ διάφορες περιόδους, ἐποχὲς καὶ περιοχὲς, ὅπως ἀρχαῖαν ἀγάλματων καὶ περιπατητῶν μὲ ροῦχα τῆς ἀναγέννησης, ἄλλων μὲ στολὲς τοῦ δεκάτου ἑνατου αἰῶνα καὶ ἄλλων μὲ σύγχρονες κοινὲς ἐνδυμασίες ποὺ τονίζουν ἀκόμη περισσότερο τὸν ἐξωπραγματικὸν χαρακτήρα τοῦ συνόλου. Τὰ σουρρεαλιστικὰ στοιχεῖα στὴν περίπτωσιν αὐτὴ παρουσιάζονται μὲ διαφορετικὸν τρόπο σὲ κάθε ἔργο, ἄλλοτε μὲ τὰ ἀγάλματα ποὺ ἔχουν γιὰ βάθρα πώματα μπουκαλιῶν καὶ κουτιά Κόκα Κόλας, ἄλλοτε μὲ τὶς παρεμβολὲς θεμάτων μὲ προβληματικὸ καὶ ἀντιφατικὸν περιεχόμενον καὶ ἄλλοτε μὲ τὸν ἑλλειπτικὸν χώρο καὶ ἄλλοτε μὲ τὶς τυπικὲς ἀντιθέσεις. Μὲ τὴ μεταφορὰ θεμάτων τῶν ἐσωτερικῶν χώρων στὸ ἐξωτερικόν, ὅπως παλαιότερα τὰ ἐπιπλά στὸ τοπίον τοῦ Τζιόρτζιο ντὲ Κίρικο καὶ τὸ ἀντίστροφο, ἡ ζωγραφικὴ ἐπιφάνεια κερδίζει νέες ἐκφραστικὲς προεκτάσεις. Ἔτσι στὸ ἓνα ἔργο παρουσιάζονται οἱ τύποι τῶν Καρυάτιδων μὲ μαγιὸ καὶ χωρὶς νὰ ὑποβαστάζουν τίποτα μὲ τὰ κεφάλια τους στὸ ἄλλο ἐμφανίζονται πολλὰς ἐποχὲς σὰν σύγχρονες καὶ στὸ ἄλλο ἡ σκηνὴ τοῦ θεάτρου γίνεται περιοχὴ ὅπου συναντῶνται ὅλοι μὲ ὅλους σὲ μιὰ φανταστικὴ ἀτμόσφαιρα. Τὸν πλοῦτον ὅμως τῆς μορφοπλαστικῆς γλῶσσας τοῦ Γιώργου Ἰωάννου τὸν βλέπει κανεὶς στὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον μεταφέρει σὲ ἄλλο σημεῖον τὸ κέντρο τοῦ βάρους στὰ διάφορα ἔργα του. Ἔτσι στὸ ἓνα ἔργο παίξῃ καθοριστικὸν ρόλον ἡ ἔμφασις στὰ πλαστικὰ περισσότερον στοιχεῖα, στὸ ἄλλο ἡ πολλαπλότης καὶ ἡ συμπλοκὴ τῶν θεμάτων, στὸ τρίτον ὁ ρόλος τοῦ χώρου καὶ στὸ τέταρτον ἡ διακοσμητικὴ καθαρὰ πρόθεσις. Σὲ λίγες περιπτώσεις διαφαίνεται κατὰ ἀπὸ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ χώρου τοῦ Μαγκρίτ καὶ σὲ ἄλλες ἐπίσης μιὰ κάποια ἐπίδρασις τοῦ Τζιόρτζιο ντὲ Κίρικο ὅπως τὸ θέμα τοῦ τραίνου ἴσως, ἀλλὰ αὐτὰ πάντα παρουσιάζονται μὲ ἓνα καθαρὰ προσωπικὸν τρόπο.

Τὰ γενικὰ χαρακτηριστικὰ καὶ τὸ ἰδιαίτερον περιεχόμενον τῶν προσπαθειῶν τῆς τελευταίας τριετίας τοῦ Γιώργου Ἰωάννου μπορούμε νὰ τὰ καταλάβουμε πιὸ οὐσιαστικὰ ἂν μείνουμε κάπως περισσότερο σὲ μερικὰ ἀπὸ τὰ ἔργα του, αὐτὰ μὲ τὶς μεγαλύτερες διαστάσεις. Πρόκειται γιὰ προσπάθειες στὶς ὁποῖες ἔχουμε τὴν εὐκαιρίαν νὰ διαπιστώσουμε τὴν ἔκτασιν τῶν ἀναζητήσεών του καὶ τὸν ἐκφραστικὸν πλοῦτον τῶν διατυπώσεών του. Στὰ ἔργα αὐτὰ μάλιστα εἶναι σαφέστερη ἡ προσπάθεια τοῦ καλλιτέχνη νὰ φτάσῃ σὲ μιὰ προσωπικὴ σύνθεσιν τύπων τῆς Πὸπ Ἄρτ μὲ τὸν κριτικὸν χαρακτήρα καὶ τὴν ἔμφασις σὲ ὠρισμένα θέματα καὶ τοῦ σουρρεαλισμοῦ μὲ τὴν ἐλευθερίαν του, τὴν προβληματικὴν καὶ τοὺς ὑπαινιγμούς του. Ἐδῶ φαίνεται σαφέστερα ὅτι ὁ χρόνος καὶ ὁ χώρος εἶναι οὐσιαστικὰ τὰ κεντρικὰ προβλήματα τῆς καλλιτεχνικῆς δημιουργίας τοῦ Γιώργου Ἰωάννου, ποὺ γίνονται καὶ ἡ βάση γιὰ τὴ θεματογραφίαν καὶ τὶς μορφοπλαστικὲς τοὺς διατυπώσεις. Ἔτσι στὸ «Ἐκ χώρου περιβάλλοντος» μὲ τὶς κάθε εἰ-

δους κονσέρβες στὸ πρῶτον ἐπίπεδον ἄτακτα δοσμένες, τὸ ἀγαλμα τῆς ἐποχῆς τοῦ Ροκοκὸ στὸ δεύτερον καὶ τὰ οἰκοδομήματα στὸ τρίτον διαφαίνονται εὐκόλα τόσο ἡ κριτικὴ διάθεσις ὅσο καὶ ἡ ἀπόπειρα συνδυασμοῦ διαφόρων τύπων. Μὲ τὶς κονσέρβες στοιχεῖον τῆς σύγχρονης πραγματικότητος καὶ τὸ ἀγαλμα μιᾶς ἄλλης ἐποχῆς, συνδυάζονται θέματα δυὸ περιόδων καὶ παράλληλα τὰ καθαρὰ ζωγραφικὰ μὲ τὰ περισσότερον πλαστικὰ στοιχεῖα. Ἐπίσης ἡ παρεμβολὴ τῶν οἰκοδομημάτων στὸ τρίτον ἐπίπεδον παρουσιάζεται σὰν μιὰ σύγκρουσις τῆς τάξεως μὲ τὴν ἀταξίαν, τοῦ μόνιμου μὲ τὸ ἐφήμερον, τῆς ἀνάγκης μὲ τὴν εἰσβολὴν τοῦ τυχαίου. Σὲ ἓνα ἄλλο ἀπὸ τὰ ἔργα του τὸ «Εἰς χώρον ἐκ τοῦ παρελθόντος» κάνει μεγαλύτερη ἐντύπωσιν ἡ ἐνεργητικὴ φωνὴ τοῦ χώρου καὶ ἡ σουρρεαλιστικὴ διάθεσις. Μὲ τὶς γυμνὲς καὶ τὶς μισόγυμνες γυναῖκες, τὰ ἀκίνητοποιημένα τραῖνα στὸν σταθμό, τὶς ἄλλες μορφὲς σὲ διάφορες προβληματικὲς θέσεις τὸ σύνολον γίνεται ὅλον ἐρώτημα καὶ ὑπαινιγμός. Ἐδῶ ὅλα τὰ θεματικὰ στοιχεῖα παρουσιάζονται αἰνιγματικὰ καὶ σκόπιμα πολυσήμαντα καὶ ὑποχρεώνουν τὸν θεατὴν νὰ ἀνοίξῃ διάλογον μαζὶ τους. Στὸ μορφοπλαστικὸν λεξιλόγιον τοῦ ἔργου, συνδυάζονται χωρὶς δυσκολίαν γεωμετρικὰ καὶ ὀργανικὰ στοιχεῖα, δυναμικὸς χώρος καὶ ψυχρὰ περισσότερον χρώματα, ποὺ ἔρχονται νὰ ὀλοκληρώσουν τὴν προβληματικὴν τῆς ζωγραφικῆς ἐπιφάνειαν. Στὸ «Ἐκ παρελθούσης διαδρομῆς, εἰς μνήμην», ἔχουμε καὶ πάλιν τὸν χώρο ἐνὸς σταθμοῦ στὸν ὁποῖον συναντῶνται ἀνθρωποι καὶ θέματα ἀπὸ διάφορες ἐποχὲς καὶ ἀκόμη διαφορετικὲς περιοχὲς. Ἀγάλματα διαφόρων τύπων καὶ ἀνθρώπινες μορφὲς, ἐνδυμασίες διαφόρων περιόδων καὶ παράξενα ἀντικείμενα, ὅλα φαίνονται σὰν νὰ ἐπιδιώκουν νὰ πλησιάσουν τὸ ἓνα τὸ ἄλλο, ἐνῶ ταυτόχρονα συνδυάζονται τὰ ὀργανικὰ μὲ τὰ γεωμετρικὰ σχήματα, ἡ σχηματοποίησις μὲ τὴν περιγραφικὴ ἀκρίβειαν, ἡ ἔμφασις στὶς ζωγραφικὰς ἀξίες καὶ ἡ χρησιμοποίησις γραμμικῶν τύπων. Μὲ διαφαινόμενη κριτικὴν διάθεσιν καὶ τονισμένα σουρρεαλιστικὰ στοιχεῖα τὸ ἔργο κατορθώνει νὰ δίνει τὴν ἔμφασιν στὸ διαχρονικόν καὶ τὸ ἐξωπραγματικόν. Ὅτι διαπιστώνεται εὐκόλα τόσο ἐδῶ ὅσο καὶ σὲ ἄλλα ἔργα τοῦ Γιώργου Ἰωάννου εἶναι νὰ δώσει σύνολα τὰ ὁποῖα εἶναι ἔξω ἀπὸ τόπον καὶ χρόνον ἢ ποὺ ἐπιχειροῦν νὰ συνδυάσουν τὰ χαρακτηριστικὰ διαφόρων χρονικῶν περιόδων καὶ τοπικῶν στοιχείων. Στὸ «Εἰς χρόνον ἀπερχόμενον» γιὰ τὸν σκοπὸν αὐτὸν χρησιμοποιοῦνται ἡ σκηνὴ τοῦ θεάτρου καὶ ὁ χώρος τοῦ τσίρκου στοὺς ὁποῖους ἐπιβάλλεται σαφέστερα αὐτὴ ἡ σύνθεσις διαφόρων τόπων καὶ ἐποχῶν. Ἡ καθαρὰ σκηνογραφικὴ ἀνάπτυξις τοῦ χώρου καὶ τὰ κλασικιστικὰ θέματα, τὰ μελετημένα διακοσμητικὰ στοιχεῖα καὶ τὰ πλούσια χρώματα μὲ τὶς τονισμένες ἀντιθέσεις τους, οἱ μορφὲς σὲ διάφορες θέσεις καὶ οἱ γελοιογραφικοὶ τύποι, ὅλα τείνουν νὰ δώσουν σὰν μιὰ ἐνότητα παρελθόν καὶ παρόν.

Ἀπὸ τὰ ἄλλα του ἔργα στὸ «Εἰς χώρον νεκρόν, παριστάμενον» μὲ τὴν πλατεῖαν στὸ πρῶτον ἐπίπεδον στὴν ὁποῖαν κινοῦνται ἀνθρώπινες μορφὲς, παρακολουθοῦν τὴν κίνησιν ἀγάλματα, περιφέρονται πουλιά, ἐνῶ στὰ παράθυρα τοῦ οἰκοδομηματος στὸ δεύτερον ἐπίπεδον ἐμφανίζονται διάφορα πρόσωπα εἶναι περισσότερο φανερὴ ἡ προσπάθεια συγχρονισμοῦ διαφόρων ἐποχῶν καὶ διαφόρων τόπων. Ἔτσι στὰ πρόσωπα ποὺ παρουσιάζονται στὰ παράθυρα ἄλλα νὰ κοιτάζουν πρὸς τὸν θεατὴν καὶ ἄλλα νὰ συνεχίζουν τὶς ἀπασχολήσεις τους, ἔχουμε οὐσιαστικὰ ὅχι μόνον τὰ πρόσωπα ποὺ ζοῦν τώρα στὸ σπίτι ἀλλὰ καὶ αὐτὰ ποὺ ἔζησαν παλαιότερα καὶ δὲν ἀποχωρίζονται ἀπὸ αὐτό. Σὲ προσπάθειες σὰν αὐτὴ κάνει μεγαλύτερη ἐντύπωσιν ἡ πληθωρικὴ τῶν θεμάτων καὶ ὁ συνδυασμός τους, ἡ καθαρὰ αἰνιγματικὴ ἐκφραστικὴ γλῶσσα τοῦ καλλιτέχνη καὶ ἡ προσωπικὴ σουρρεαλιστικὴ διάθεσις. Κοντὰ στὸν συγκεκριμένον χώρο καὶ χρόνον τοῦ πρώτου ἐπιπέδου μὲ τὸ ἀγαλμα καὶ πολὺ περισσότερο μὲ τὰ πρόσωπα στὰ παράθυρα μᾶς δίνεται καὶ μιὰ ἄλλη διάστασις ἔξω ἀπὸ τόπον καὶ χρόνον στὴν ὁποῖαν ὅλα ἔχουν καὶ

ἓνα διαφορετικὸν νόημα. Στὸ «Ἐκ τῆς γνώσεως τῶν αἰτίων» πάλιν τὸ καθοριστικὸν θέμα τοῦ ἔργου εἶναι ὁ χώρος ποὺ ἀναπτύσσεται μὲ περίεργα ὀρυκτοειδῆ καὶ ἀποπετρωμένα θέματα σὲ διάφορα ἐπίπεδα στὰ ὁποῖα ἔχουν φυτρώσει παράξενα κακτοειδῆ ποὺ μοιάζουν καὶ μὲ φυτὰ καὶ ὄστρακα τῆς θάλασσας. Χώρος ποὺ θυμίζει βυθὸν τῆς θάλασσας ἀλλὰ καὶ ποὺ βρίσκεται σὰν συνέχισις καὶ συμπλήρωσις ἐνὸς οἰκοδομήματος μὲ ἀνθρώπινα πρόσωπα στὰ παράθυρα. Ἐδῶ δὲν εἶναι δύσκολον νὰ διαπιστώσῃ κανεὶς ὅτι ὁ καλλιτέχνης ἐπιχειρεῖ νὰ συνδυάσῃ τὸν φυσικὸν κόσμον μὲ τὸν ἀνθρώπινον, ὅπως κάνει σὲ ἄλλα ἔργα του μὲ τὴν ἀπόδοσιν διαφόρων περιόδων καὶ τόπων.

Προσωπικὸς συνδυασμός κατακτήσεων τῆς Πὸπ Ἄρτ καὶ διατυπώσεων τοῦ σουρρεαλισμοῦ ἡ καλλιτεχνικὴ δημιουργία τοῦ Γιώργου Ἰωάννου διακρίνεται γιὰ τὴν ἐκφραστικὴν τῆς δύναμιν. Μὲ τὸν θεματικόν τῆς πλοῦτον καὶ τὴν σχεδιαστικὴν ὀξύτητα, τὸν προβληματικὸν χώρο καὶ τὸ ὑποβλητικὸν χρῶμα, τὰ ρεαλιστικὰ στοιχεῖα καὶ τὰ αἰνιγματικὰ χαρακτηριστικὰ ἔρχεται νὰ ἐκφράσῃ κατὰ ἀπὸ τὴν πολλαπλότηταν τοῦ κόσμου μας. Στὶς τελευταῖες ἰδιαίτερα προσπάθειες τοῦ Γιώργου Ἰωάννου κονστρουκτιβιστικὰ στοιχεῖα καὶ σχηματοποίησιν τῶν μορφῶν, μελετημένα ὀργάνωσις καὶ ἐλεύθεροι τύποι δὲν ἀφήνουν καμιά ἀμφιβολίαν γιὰ τὸ ἐκφραστικόν τῆς περιεχόμενον. Μὲ τὴν ἀγάπην γιὰ τὸ διηγηματικόν καὶ τὴν πληθωρικότητα τῶν ἀνεκδοτολογικῶν τύπων, τὴν ἐλευθερίαν τῶν σουρρεαλιστικῶν στοιχείων καὶ τὴν σκόπιμη παράθεσιν θεμάτων ἀπὸ διάφορες περιοχὲς καὶ ἐποχὲς ἔρχεται νὰ παρουσιάσῃ τὸν πολυδιάστατον χαρακτήρα τῆς σύγχρονης ζωῆς. Μὲ ἀπροσδόκητες συσχετίσεις καὶ θέματα ποὺ δίνουν τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ὁ καλλιτέχνης ἀποθλέπει νὰ δώσει σύνολα ἔξω ἀπὸ τόπον καὶ χρόνον, μὲ χώρο πραγματικόν ὅσο καὶ συμβολικόν, ἡ ζωγραφικὴ ἐπιφάνεια κερδίζει καὶ νέες διαστάσεις. Προσπάθειαν στὴν ὁποῖαν καθοριστικὸν ρόλον παίζουν οἱ προσωπικὲς ἀναζητήσεις ἡ ζωγραφικὴ τοῦ Γιώργου Ἰωάννου διακρίνεται γιὰ τὸν πλοῦτον τῶν εὐρημάτων καὶ τὴν πληρότητα τῶν μορφῶν του, τὴν ἔκτασιν τῶν κάθε εἰδους συνδυασμῶν τῆς καὶ τὴν ἀλήθειαν τῶν διατυπώσεών τῆς.

Μάρτης - Ἀπρίλις 1982

**ΧΡΥΣΑΝΘΟΣ ΧΡΗΣΤΟΥ**  
**Καθηγητὴς Ἱστορίας τῆς Τέχνης στὸ Πανεπιστήμιον τῆς Ἀθῆνας**